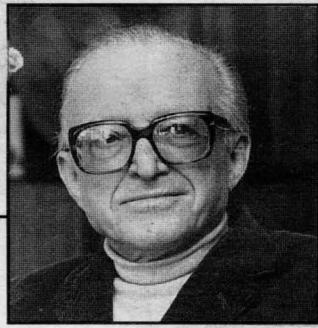

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Duplicitat

La construcció de l'Europa somiada comença malament. Amb una hipocresia i unes males intencions que no es dissimulen gens pel que fa al conflicte (o múltiples conflictes) dels Balcans.

Es tracta d'una situació greu que dura i perdura perquè les grans potències, encara que actualment estiguin una mica corcades, podrien acabar en qüestió d'hores, enviant forces conjuntes d'intervenció amb la missió principal de destruir tot l'armament lleuger i pesat, aeri, marítim i terrestre, incloent-hi armes blanques i de tots colors. El problema no és prohibir l'entrada de més tancs, més canons ni més avions, sinó fondre pràcticament els que ara tenen. Pura siderúrgia.

Actuant com a policia modèlica —si se'n pot imaginar alguna que ho sigui— serien detinguts els ciutadans que s'hi oposessin i enviats a prendre les aigües lluny de la metròpoli per l'estil del que va fer Anglaterra amb els seus rebels en els moments de màxima expansió imperial. Els facturava cap al Canadà, Austràlia, Nova Zelanda i Sud-àfrica i altres indrets que tenien com a denominador comú el retrat de la reina penjat a les parets dels centres oficials. No es pot negar l'aspecte odiós del sistema, però els resultats obtinguts encara són analitzats actualment amb un gran interès. Canadà, Austràlia, i Nova Zelanda, sobretot, es van convertir, a base de filtrar, depurar i donar facilitats als exemplars humans que els encolomaven, en països d'una acceptable respectabilitat.

A mi, personalment, em resulta desagradable parlar de la policia com d'una institució imprescindible. Però, meditant-t'hi, constato que em refereixo a una policia fiable —“modèlica”, com he dit

abans— i, en aquest sentit, em sembla que per molt que ens dolgui no ens en podrem passar. En aquesta Europa que presenta, tot just, els primers dolors del part, s'hi perfilen no tan sols individus indesitjables (es podrien qualificar de mal menor), sinó ètnies, col·lectivitats senceres i grups polítics, religiosos i socials que si no es dediquen a perseguir i a matar no se'ls acaba de veure feliços. Són delinqüents, força més perillosos que els que qualifiquem de comuns. Requereixen d'ésser controlats

per la superestructura que pretenem de crear, amb totes les garanties que calguin en defensa de les llibertats essencials i de la dignitat humana. Bé que comptem, o haurem de comptar, amb un Parlament Comunitari, un Tribunal Superior de Justícia Comunitari, un Consell Superior de les Cultures Comunitàries... No esmento un Exèrcit Comunitari perquè, honradament, ens faria més nosa que servei. En principi —i les coses han canviat ben poc o gens— els exèrcits foren creats per fer la guitza als veïns o, almenys, per ensenyar-los les ungles d'una manera permanent. Ah! I per nodrir la indústria de l'armament, que sempre ha tingut fama de donar feina a molts braços.

Abans he insinuat, ben bé de passada el truc de l'Anglaterra imperial enviant rebels a Ultramar per treure-se'ls de sobre d'una manera marinera. Però no diem ara que a l'Amazònia hi ha tanta feina a fer i que si no ens espavilem, perilla tot l'equilibri ecològic del planeta? Potser seria la manera de tenir enfeïnats bosnians i hercegovins, bosnians i musulmans, que, al capdavall, no es cansen de presentar-nos com a carn de canó.

D'aquells que es carregaven per la boca...

Pere Calders

Espinosa
PEDRO ESPINOSA